

Bilag XI.

Nationalbanken i København.

København, den 13. Marts 1925.

Ved hertil at fremsende Afskrift af en fra Folketingets Udvalg angaaende Forslag til Lov om Banker modtagen Forespørgsel angaaende de i Banklovforslagets § 11 indeholdte Bestemmelser har det høje Ministerium udbedt sig en Udtalelse af Nationalbankens Direktion med Hensyn til de Forskrifter, der foreslaas i den paagældende Paragraf angaaende *Kassebeholdningen i de private Banker*.

De paagældende Bestemmelser gaar ud paa at fastsætte et Mindstebeløb for Kassebeholdningen i Forhold til Gældsforpligtelserne, noget forskelligt efter Bankernes Størrelse; til Kassebeholdningen kan medregnes Netto-Anfordringstilgodehavende hos Nationalbanken samt Tilgodehavende paa Post-Giro-Konto. Administrativt gives Beføjelse til at sidestille Netto-Anfordringstilgodehavende hos andre Banker med tilsvarende Tilgodehavende hos Nationalbanken.

De citerede Regler er indsat i Likviditets-Paragraffen, Bestemmelsen om Kassebeholdningens Størrelse er kombineret med den egentlige Likviditetsregel, idet det fastsættes, at Kassebeholdningen i Forbindelse med Værdien af Beholdningen af sikre, let sælgelige, ubelaante Kreditmidler og Værdipapirer til enhver Tid skal udgøre mindst 20 pCt. af Bankens Gældsforpligtelser, hvorhos der i Slutningen af Paragraffen gives Regler for de Tilfælde, hvor en Bank nødsages til at angribe de „likvide Beholdninger“, saaledes at disses Størrelse gaar ned under det fastsatte Minimum.

Naar Ministeriet i den foran citerede Skrivelse udbeder sig en Udtalelse fra Nationalbanken om, hvilke Konsekvenser en Regel om Størrelsen af Bankernes Kassebeholdning vil kunne faa, er Forudsætningen for at kunne udtale sig herom, at det vides, hvorvidt der herved tænkes paa en virkelig *egen* Kassebeholdning eller en saadan, der direkte eller indirekte er erhvervet gennem Optagelse af Laan.

I Motiverne til Lovforslagets § 11 gives ingen Antydning til Besvarelse heraf. Det oplyses, hvorledes den gennemsnitlige Kassebeholdning i de sidste Aar har været for Banker af forskellige Grupper. Paa disse Tal vil imidlertid intet kunne bygges, da nogle af de paagældende Banker dels har haft store Beløb rediskonterede Veksler, dels samtidig har haft betydelige Laan, optagne paa Aktiver. Fastsættelse af en Minimumsprocent for Kassebeholdningen, der ikke forudsætter, at denne skal være de paagældende Bankers egen Beholdning i den Forstand, at den ikke helt eller delvis er erhvervet ved Laan eller modsvares af saadanne, kan der neppe tillægges nogen væsentlig Betydning, jfr. i øvrigt med Hensyn til en saadan laant Kassebeholdning forskellige Bemærkninger i „Beretning om Forholdene i Den Danske Landmandsbank, Hypothek- og Vekselbank m. m., afgiven af den ved kgl. Ordre af 21. September 1922 nedsatte Kommission“, navnlig Pag. 302 og følgende.

Som bekendt har danske Bankers Likviditet siden 1920-Krisen ladet meget tilbage at ønske, og man maa derfor anse det for særdeles vigtigt, at dette Spørgsmaal nøje overvejes og, dersom det er muligt, Likviditeten søges fremmet ved passende Lovregler. I hvilken Udstrækning det vil være naturligt og rimeligt at opnaa dette gennem effektive Bestemmelser vedrørende Pligten til at holde en egen Kassebeholdning, er det neppe muligt at udtale sig om uden paa Grundlag af Oplysninger om de enkelte Bankers Stilling f. T. i saa Henseende. En Regel, der forudsætter, at Bankerne ikke alene ikke behøvede at ty til Nationalbanken, men ogsaa